

[Ingrid Rasmussen]

indikatorer, og skal kommunerne fremsende ansøgninger herom enkeltvis eller for kommunegruppen?»

Begrundelse

Der henvises til spørgsmål nr. S 1220 af 12. september 1989.

Svar (22/11 89):

Industriministeren (Nils Wilhjelms):

Egnsudviklingslovens § 6, stk. 4, gør det muligt at yde højere procentvise tilskud til projekter, der gennemføres »i særligt vanskeligt stillede egne af landet« – de såkaldt prioriterede – end i de almindelige egnsudviklingsområder.

Praksis er, at Egsudviklingsrådet typisk yder 10 pct. tilskud til anlægsinvesteringer i de almindelige egnsudviklingsområder og 15 pct. i de prioriterede områder, selv om lovens maksimumsgrænser er henholdsvis 25 pct. og 35 pct.

Tildelingspuljen for 1988–91 forventes at blive mindre end i de nærmest foregående år.

Egnsudviklingsrådet indstiller til mig, hvilke egne i landet der bør omfattes af egnsudviklingsloven. Indstillingen baserer sig bl.a. på en statistisk analyse af egnene i hele landet ved hjælp af fem statistiske indikatorer. Når jeg har fastlagt områderne og fået EF's godkendelse for en periode af normalt fem års varighed, meddeler jeg Egsudviklingsrådet dette. Egsudviklingsrådet anvender ikke regionale kvoter af bevillingerne i sin administration. Afgørelsen træffes på baggrund af ansøgningernes kvalitet.

Jeg finder, at Egsudviklingsrådets analysemetode er et velegnet instrument til at belyse de regionale uligheder i landet.

Områder, der finder, at der er så store strukturelle problemer, at det er berettiget at anmode om inddragelse under egnsudviklingsområder, må rette henvendelse til Egsudviklingsrådet eller til mig. Henvendelser må ledsages af en grundig statistisk redegørelse for problemerne. Egsudviklingsrådet baserer normalt sine analyser på grundlag af en egnsinddeling (kommunegrupper), som svarer til regionplanernes egnsinddeling.

Spm. nr. S 188

Til *kulturministeren* (13/11 89) af:

Birte Weiss (S):

»Hvilke initiativer har regeringen taget til opfølgning af betænkning nr. 1163 om kunstnerens sociale vilkår afgivet 22. december 1988?»

Begrundelse

Allerede i regeringens kulturpolitiske redegørelse maj 1984 erkendtes en række sammensødsproblemer mellem kulturstøttelovgivningen, a-kasselovgivningen og bistandsloven. Konsekvensen heraf er, at mange professionelle kunstnere lever i stor fattigdom og uden socialt sikkerhedsnet.

Fire og et halvt år efter udsendtes en tværminteriel betænkning om problemerne som afslutning på et udvalgsarbejde, hvor også kunstnerorganisationerne var involveret.

Siden da har regeringens tavshed været total. Det står hen i det uvisse, om de tre involverede ministre har opgivet at løse problemerne, om de har benyttet det mellemliggende år til at indhente det nødvendige statistiske materiale om kunstnerens levevilkår, og om de finder nogle af betænkningens konkrete løsningsforslag brugbare.

Svar (17/11 89):

Kulturministeren (Ole Vig Jensen):

Betænkning nr. 1163 af 1989 om kunstnerens sociale vilkår er den 19. oktober 1989 blevet udsendt til høring hos en række organisationer, herunder kunstnerorganisationer, samt til Socialministeriet og Arbejdsministeriet.

Kulturministeriet har fastsat svarfristen til 3 måneder og vil, når svarene foreligger og i lyset af disse, tage spørgsmålet om betænkningens forslag op til drøftelse med blandt andre Socialministeriet og Arbejdsministeriet.

Spm. nr. S 189

Til *boligministeren* (13/11 89) af:

Holger K. Nielsen (SF):

»Hvilke initiativer vil regeringen tage for at sikre et mere varieret boligudbud i de enkelte kommuner, specielt med henblik på udbredelsen af almennyttige boliger?»